

вергава Сус, тъй като тези роми често официално са смятани за "асимилирани", за успех на политиката. Но вместо да се опитват да прикрият произхода си, те вярват, че най-добрият начин да се решат социалните проблеми е да се подсилят положителните аспекти на ромската идентичност чрез нещо, което се разгръща до кампания от типа на "черното е красиво", водена от собствените им вдъхновени от социализма организации.

Необходимостта от такива кампании може да обърка някои хора, тъй като е всеобщо мнението, че ромите единодушно се гордеят със своята идентичност. В "Стигма" Гофман приема, че макар и да е трудно за малцинствата да поддържат положителни самооценки, изправени пред охлуващи преценки на господстващото мнозинство, ромът може би "е защитен чрез собствени идентичностни схващания, той чувства, че е пълноценно човешко същество, а ние сме онези, които не са съвсем човечни".⁵¹

Теренната работа сред ромите в Чехословакия не потвърждава това; по-скоро човек се натъква на същата дълбока амбивалентност по отношение на собствената идентичност, която Фанън констатира при чернокожите, а Сартр - при евреите. Ромите едновременно се гордеят и се срамуват от това, че са роми. Гордеят се със своята музика и танци, в които изливат болките и радостите си; срамуват се от своето пиянство и побоища - други начини за справяне със същите чувства и обстоятелствата, които са ги породили.

Справедлив е гневът им от враждебните стереотипи, които градят другите за тях:

Ние не сме единствените, които пият! Председателят на съвета често лежеше пиян на улицата и пикаеше в гащите си.

Казват, че ние непрекъснато сме в затвора, но ние четем вестници. Виждаме какви ужасни престъпления вършат другите. Циганите не вършат такива работи.

Неспособни са да се съпротивляват на този стереотип:

Тя е толкова бяла и прекрасна, дори не би помислил, че е циганка.